

ברִיכַת השַׁחִיָּה וְאֲנִי

בשיחה התנגדתי. אפילו דיברתי נגד! אך הם החליטו. הצעתם קיבלה רוב. הקיבוץ יבנה בריכה. החברים יתנו גיוסים. מילא. החליטו. אני מכשולים לא אעמיד לפניהם! אך את הגיוסים שלי לא אשים על קרן הצבי. כי יודע אני מי ואיך בונים אצלנו. והמדובר הפעם בברִיכַת שַׁחִיָּה! ומה אם אחר שאתן כך וכך גיוסים ייתברר שהבריכה משום מה לא תבנה, או שהמפעל לא הצליח. הרי שמענו על מקרים כאלה, לא כן?

ומשום כך רצתי קודם כל אל מרכז הבניה שלנו. וכשותף מלא למפעל גדול תבעתי ממנו דו"ח על כל מעשיו בשטח זה עד עתה ופירוט תוכניותיו לעתיד, ולוח הזמנים, ואת שם המהנדס והכשרתו המדעית והמעשית.

תשובות מרכז הבניה שלנו לא הרגיעו את רוחי. הוא היסס, התלבט. דאגתי הלכה וגברה בראותי את הפועלים העולים על הגבעה להתחיל בפעולות הבניה. חלשים ומצומקים נראו בעיני. חסרי רוח עבודה וחדוות יצירה. האמנם יהיה בכוחם לבנות בריכה כה גדולה? והגיוסים שאני אתן בינתיים, מה יהיה גורלם? מאחר שפניותי המרובות אל מרכז המשק ותביעתי להחלפת העובדים הושבו ריקם, החלטתי בעצמי לבדוק מדי פעם את המתרחש במפעלנו המשותף. אחת — על כל פנים — סיכמתי לעצמי: עד אשר הדברים לא יתבהרו לי — לא אתן אפילו שעת גיוס אחת! והנה, כבר בימים הראשונים התברר שהצדק היה עמי: מדי בואי לבקר את העבודות התגלו לעיני ליקויים חמורים: המלט נראה בעיני חלש ביותר, התערובת דלילה, החצץ גס, הברזלים מעוקמים. אך יותר מכל הדאיגו אותי הפועלים. הם התיחסו אל העבודה בקלות ראש. הם שרו בזמן העבודה. עישנו סיגריות, צחקו, עשו הפסקות! איש מהם לא שם לב להערותי ותביעותי המוצדקות. כך עברו ימים מספר ומהבריכה טרם נראה כל סימן ממשי.

על הגבעה היו רק בורות, חפירות, ערימות חומרים, כלים. אך חברים רבים, שלא הרגישו בדבר, נתנו את גיוסיהם. כמה ריחמתי עליהם!

פעם בעלותי על הגבעה כמנהגי יום יום, ראיתי, והנה ניצב מולי קיר בטון גבוה ועבה. הבנתי שהוא מקירות הבריכה העתידה. התקרבתי אליו בחשד, בזהירות. רציתי להוכיח ביציבותו. דחפתי פה ושם. לראשונה בזהירות, בעדינות. זרקתי אליו אבן מרחוק. אך להפתעתי הרבה הקיר לא זע. הוא עמד איתן. הדבר הרגיעני במקצת. התקרבתי אליו. דחפתי ביד, במותן. והקיר עמד יציב. ירדתי מעל הגבעה ומיהרתי אל סדרן העבודה והודעתי: קיר אחד של הבריכה שלנו כבר עומד איתן. מוכן אני להתגייס — אך רק שעתים ולא יותר.

שעתים נוספות תרמתי כשראיתי את יציקת היסוד. ועוד שלוש שעות כשגמרו את הקיר הצפוני, חצי יום עבודה על חשבון הקיר הארוך. וכך בהתאם למהלך העבודה בבריכה נתתי אני את גיוסי לא נחפזתי!

והיום, מאחר שהבריכה כבר בנויה, ושמיים תכולים משתקפים במימיה הצלולים, ומעל ה"מרפסת" שלה נשקף נוף מרהיב עין, ובעיקר... מאחר שטבלתי בה, ושחיתי לאורכה ולרוחבה, להנאתי ולהנאת הקהל הרב, מוכן אני לתרום את שלוש שעות הגיוס הנותרות שאני חייב. איני מעוניין להעמיד מכשולים בפני החלטות השיחה. הוחלט על מספר גיוסים — אתן אותם ודי. אני רוצה להיות בסדר.